

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **Y. P.**, narozen X,
státní příslušník U.,
trvale bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2018, čj. CPR-21529-5/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 14. 1. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 6. 2018, čj. KRPS-83952-26/ČJ-2018-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci ve výrobě na zpracování masa, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, byť podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 11. 1. 2018 do 15. 3. 2018 pracoval bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. V řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 zákona o zaměstnanosti, neboť žalobce nespadá do žádné ze zde uvedených kategorií.
3. Žalovaná dále uvedla, že polské vízum, kterým žalobce disponoval, jej neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území ostatních členských států Evropské unie, ale pouze na území Polské republiky. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že žalobce naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li správní orgán k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo, neboť žalobce v České republice nemá žádné vazby. Skutečnost, že žalobce nebude po návratu do vlasti vystaven riziku vážné újmy, byla potvrzena stanoviskem ministra vnitra ze dne 3. 12. 2018. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť žalobce má finanční prostředky na vycestování a vlastní platný cestovní doklad. Stanovená doba k vycestování v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí je dostatečná k obstarání všech záležitostí žalobce.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
5. Žalobce vyjádřil přesvědčení o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Poukázal na to, že se správním orgánem plně spolupracoval. S ohledem na okolnosti případu je tak správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Žalobce zdůraznil, že měl platné bytové oprávnění a protiprávního jednání se dopustil, neboť důvěřoval nesprávným lidem. Správní orgány podle něj měly vážit následky uložené sankce a zvolit řešení, které do jeho práv zasahuje co nejméně. Správní orgán I. stupně měl přistoupit k

variantě, která by umožňovala smírné řešení, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky či jiný obdobný přístup. Správní vyhoštění představuje zásadní stigma, jež negativně ovlivní budoucí život cizince. Stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu.

6. Žalobce dále namítl, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad na jeho soukromý život. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobce totiž opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy. Přestože má za to, že v České republice vykonával činnost zcela legálně, opustil ji, aby se nevystavoval dalšímu postihu. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Žalobce se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky. Lhůta uloženého vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení. Žalobce je přesvědčen, že v odvolacím řízení měla být zohledněna celková doba vedení řízení. Žalobce byl kontrolován v březnu 2018, v červnu 2018 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí o odvolání bylo vydáno po téměř roce od zahájení řízení.
8. Žalobce namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že tato doba byla stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře 6 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem.
9. Konečně žalobce oponoval závěru správních orgánů, že lhůta k opuštění České republiky byla dostatečná. Sice má cestovní doklad a dostatek prostředků, ale k obstarání veškerých svých záležitostí před opuštěním území potřebuje více než stanovených 15 dní. Správní orgány navíc vůbec nevyložily, proč stanovily lhůtu v této délce a proč ji považují za dostatečnou.
10. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť se zde k věci podrobně a zcela přezkoumatelně vyjádřila. K žalobním námitkám odkázala na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť v nich bylo zcela dostatečně vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo. Má za to, že se dostatečně vypořádala s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

11. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělal souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 3. 2018 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v areálu výrobní společnosti L. & C. – J. L. (dále jen „L. & C.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D na dobu 180 dnů platným od 1. 1. 2018 do 8. 9. 2018, avšak neměl žádné platné povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod čj. KRPS-83952-9/ČJ-2018-010023 a byl vyslechnut za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka.
15. Žalobce do protokolu uvedl, že od 4. 1. 2018 bydlí v České republice v obci N. na ubytovně, jejíž přesnou adresu nezná. Žalobce je svobodný, na Ukrajině ve městě D. bydlí oba jeho rodiče a starší bratr s manželkou. Žalobce bydlí s matkou v bytě, který je v jejím vlastnictví. Na Ukrajině se nachází celá jeho rodina, na území Evropské unie nemá žádné jiné příbuzné. Žalobce si na internetu našel kontakt na člověka jménem V., který zajišťoval pozvání od polské společnosti. Ten mu vyřídil všechny potřebné dokumenty, na jejichž základě v D. obdržel polské vízum, a také mu zajistil práci v České republice. Takřka ihned po vydání víza žalobce odcestoval rovnou do České republiky. V Polsku nikdy nepracoval, nebyl tedy odtud ani vyslán za prací. Do České republiky přicestoval 3. 1. 2018. V Praze na něj již čekal mafián jménem V., který jej dopravil na ubytovnu do obce N. Zde asi týden vyčkával, až mu V. oznámil, kdy a kam má nastoupit do práce. Dopředu totiž nevěděl, kde bude pracovat. Do České republiky přijel za prací, neboť na Ukrajině je práce těžká a velmi špatně placená. Žalobce dále uvedl, že pracoval pro společnost L. & C. a zároveň pro V., který mu vyplácel mzdu. Ve společnosti L. & C. pracoval od 11. 1. 2018 do svého zadržení. Práci mu zadával český mistr, jehož jméno nezná. Pracoval přímo ve výrobě, prováděl pomocné práce, např. vážení a úklid na konci směny apod. Žalobce neuzavřel žádnou pracovní smlouvu, vše bylo domluveno jen ústně. Na začátku podepsal pouze nějaké dokumenty v češtině, které považoval za poučení o bezpečnosti práce a požární ochraně. Byla mu přislíbena hodinová mzda 110 Kč. Za leden dostal vyplacenu mzdu ve výši 12 000 Kč již po odečtení 4 000 Kč za ubytování a stravu. Mzdu mu vyplácel V. Pracovní oděv i pomůcky dostal od společnosti L. & C. Docházka byla vedena elektronicky na vrátnici a množství odvedené práce se nekontrolovalo. V České republice si zajišťoval životní potřeby z finančních prostředků, které si přivezl z domova. V České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Nucené

vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Finanční prostředky na vycestování má. Neví o žádné překážce, která by vycestování bránila. Sám nepodnikl žádné kroky k legalizaci práce v České republice. Věřil V., že vše potřebné zařídí on. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.

16. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval.
17. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku uvedlo zprávu o zemi původu, z níž při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z ní vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v D. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce. Z dostupných informací plyne, že napjatá situace přerývá pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, v příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Město D. v D. oblasti, odkud cizinec pochází a kde žije jeho rodina, není v současnosti nijak zasažena střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů. Žalobce není zranitelnou osobou a je schopný se o sebe v dostatečné míře postarat.
18. V průběhu řízení byla předložena pouze listina evidující přítomnost pracovníků na různých pracovištích, v níž figuruje i žalobce. Listina je bez označení a data, ale podle seznamu uvedených pracovišť a velkého počtu cizinců lze mít za to, že se jedná o výpis přítomných osob v závodu na zpracování masa společnosti L. & C.
19. Od 12. 4. 2018 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 13. 4. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 10 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.
20. Správní orgán I. stupně vydal dne 6. 6. 2018 rozhodnutí čj. KRPS-83952-26/ČJ-2018-010022, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce vykonával závislou činnost ve prospěch českého zaměstnavatele, k němuž nebyl vyslán, což vylučuje poskytování služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobce tedy neměl pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti pro společnost L. & C.
21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné, byť konkrétnější, odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Navíc zde namítl, že nebylo prokázáno naplnění definice nelegální práce, a možný vznik vážné újmy při návratu na Ukrajinu.

22. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 4. 4. 2018, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 3. 12. 2018 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v odvolání žádné nové skutečnosti, ministr vnitra plně odkázal na první závazné stanovisko. Mimo jiné doplnil, že přestože poslední místo pobytu žalobce je v D. oblasti spadající do bezpečnostně složitějšího regionu Ukrajiny, má žalobce možnost využít v případě obav z konfliktu institut vnitřního přesídlení v rámci země. K tomu odkázal na zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který těmto osobám zaručuje specifický soubor práv – ochranu před diskriminací a nuceným návratem, pomoc při dobrovolném návratu, zjednodušený přístup k sociálním a ekonomickým službám, včetně zaregistrování bydliště a zaměstnání. Kabinet ministrů Ukrajiny v návaznosti na to přijal rozhodnutí zabývající se ubytováním, registrováním, majetkovými otázkami, sociální pomocí, registrací soukromého podnikání, vzděláváním a dalšími problémy specificky se dotýkajícími vnitřně vysídlených osob. Ministr uzavřel, že oficiální vláda Ukrajiny dostatečně dbá na ochranu a dodržování lidských práv a svobod vnitřně vysídlených osob. Vycházel přitom z aktuální zprávy o zemi původu žalobce (informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 9. 2018, Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), již ke stanovisku přiložil.
23. Zástupce žalobce byl dne 6. 12. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
24. Dne 28. 12. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15. 8. 2017, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné

povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15. 8. 2017, se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

26. Soud předně konstatuje, že zástupce žalobce v úvodu žaloby zopakoval v naprosto stejném znění první obecný žalobní bod. Stalo se tak na úkor konkrétnějšího žalobního bodu mířícího na povahu činnosti cizince, který jinak bývá pravidelnou součástí žalob podávaných zástupcem žalobce v obdobných věcech. Jelikož tedy žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěr žalovaného, že žalobce vykonával na území České republiky zaměstnání bez povolení k zaměstnání, jímž přitom byl výkon zaměstnání podmíněn, soud jej nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů z něj vycházel.
27. K první námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výslechu žalobce, evidence pracovníků přítomných na pracovišti, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povolaným k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
28. Správní orgán I. stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jeho pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. & C.). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorech společnosti L. & C. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznášel. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému

a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.

29. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přispívá na ubytovně nedaleko zaměstnání. Žalobní bod tak není důvodný.
30. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně, neboť opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobci, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).
31. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na

území Evropské unie [návěti § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

32. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.
33. Též námitka žalobce, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 13. 4. 2018 a opětovně pak dne 6. 12. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvedl, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých. Na Ukrajině žije celá jeho rodina, společnou domácnost sdílí se svou matkou v jejím bytě. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vypořádal tuto otázku správně, a s jeho závěry se ztotožnila. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby. Vycestování nebrání věk ani zdravotní stav. V době rozhodování žalované mu již

nesvědčilo oprávnění pobývat v Polsku (platnost víza skončila 8. 9. 2018). Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické, jak namítl žalobce, a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.

34. Žalobce má dále za to, že mu bylo správní vyhoštění uloženo na dobu 6 měsíců, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 8 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlila, že k určení této doby na samé spodní hranici zákonného rozmezí se dospělo s přihlédnutím k veškerým okolnostem daného případu. Poukázala na to, že správní orgán I. stupně stanovil dobu správního vyhoštění s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů, přičemž zohlednil, že žalobce byl trestně zachovalý. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Přihlédly též k tomu, že se žalobce doposud jiného protiprávního jednání nedopustil. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech, jak ostatně žalovaná uvedla a jak může soud potvrdit na základě skutečností známých mu z vlastní úřední činnosti (rozhodování o žalobách proti rozhodnutím o vyhoštění jiných ukrajinských státních občanů, kteří vykonávali na území České republiky závislou činnost na základě polského národního víza typu „D“). Nebylo na místě při stanovení doby zákazu vstupu na území Evropské unie zohlednit délku správního řízení. Správní vyhoštění není trestem, nýbrž administrativním opatřením při kontrole migrace (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2015, čj. 8 Azs 38/2015 – 41). Nelze proto na něj aplikovat pravidla pro ukládání trestu (§ 39 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), a to ani na základě *analogie iuris*. Žalobce mohl přes zahájení řízení o správním vyhoštění i nadále plně profitovat z oprávnění, která mu založilo dlouhodobé vízum vydané Polskou republikou, včetně dalšího pobytu na území České republiky (nikoliv však za účelem zaměstnání). Účinky správního vyhoštění nastávají až vykonatelností správního rozhodnutí, žalobce tak v průběhu řízení (a to ani řízení soudního, neboť podání žaloby má ze zákona odkladný účinek) nebyl omezen ve výkonu svých práv. Neexistují proto žádné věcné důvody, pro něž by měla být při stanovení doby zákazu vstupu na území zohledněna délka správního řízení, která *nota bene* nebyla zjevně excesivní (v řízení bylo třeba ve dvou stupních posuzovat aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu na podkladě zpráv o zemi původu zpracovávaných periodicky, což výrazně komplikovalo průběh řízení). Námitka je nedůvodná.
35. Konečně žalobce konstatoval, že doba k vycestování v délce 15 dní byla nedostatečná, přičemž správní orgány opomněly její délku odůvodnit. K tomu soud uvádí, že délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován (viz rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2013, čj. 1 As 7/2013 – 32, bod 16). Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že stanovil dobu k vycestování s ohledem

na to, že žalobce má platný cestovní doklad a finanční prostředky na vycestování. Žalovaná vzhledem k tomu, že stejnou námitku žalobce uplatnil i v odvolání, se na straně 9 napadeného rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, neboť se jedná o dobu dostačující k obstarání nezbytných osobních záležitostí. Závěry správních orgánů ohledně doby k vycestování tedy byly odůvodněny. Soud s nimi souhlasí a dodává, že žalobce při pohovoru uvedl, že bydlí na ubytovně, v České republice nemá žádné závazky ani zde nepobývají žádné osoby jemu blízké. Do České republiky přicestoval dne 3. 1. 2018, čemuž odpovídá i otisk razítka dokládající vstup žalobce na území Polska přes hraniční přechod Korczowa z téhož dne. V době zajištění (15. 3. 2018) tedy na území České republiky pobýval teprve asi dva a půl měsíce. V žalobě žalobce pouze zmínil, že obstarání jízdenky na cestu domů v takto krátké době je velice obtížné, navíc musí ukončit i ostatní právní vztahy, aniž by specifikoval, o jaké právní vztahy se jedná. Za této situace má soud stanovenou dobu k vycestování za naprosto dostačující. Obstarání si jízdenky na Ukrajinu za 15 dnů je bezpochyby úkol zvládnutelný, a to i pro cizince, jenž neovládá český jazyk. Dopravci nabízející jízdenky do ukrajinských destinací jsou jistě na tyto situace připraveni. Nadto žalobce sám v žalobě uvedl, že se na území České republiky po prakticky celou dobu řízení o vyhoštění nenacházel. Při absenci jakýchkoliv jiných důvodů, z nichž by bylo možné usuzovat na nedostatečně krátkou dobu k vycestování, má soud žalobní bod za nedůvodný.

36. Závěrem soud dodává, že žalobce v žalobě nenamítl, že mu návratem do jeho místa bydliště na Ukrajině hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Tuto námitku uplatnil jen v odvolacím řízení. Žalovaná v reakci na ní, jak již bylo výše zmíněno, požádala o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 4. 4. 2018. Ministr vnitra jej následně na základě aktuální zprávy o zemi původu potvrdil stanoviskem ze dne 3. 12. 2018. Z jeho obsahu plyne, že se zabýval, byť nepříliš podrobně, jak bezpečnostní situací v D. oblasti, tak podmínkami vnitřního přesídlení a možnostmi samotného žalobce. Jelikož žalobce sám s těmito závěry nijak nepolemizoval a v žalobě již nebezpečí vážné újmy dále netvrdil, soud jen konstatuje, že z aktuální zprávy o zemi původu, jež je obsahem správního spisu, skutečně plyne, že v případě zhoršení situace v místě bydliště může žalobce efektivně využít institutu vnitřního přesídlení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce